

Υπόθεση C-265/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

29 Μαρτίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

High Court (Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

11 Ιανουαρίου 2019

Ενάγουσα:

Recorded Artists Actors Performers Ltd

Εναγόμενοι:

Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Minister for Jobs Enterprise and Innovation

Ιρλανδία

Attorney General

HIGH COURT

[παραλειπόμενα]

ΜΕΤΑΞΥ

RECORDED ARTISTS ACTORS PERFORMERS LIMITED

ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ

ΚΑΙ

PHONOGRAPHIC PERFORMANCE (IRELAND) LIMITED

MINISTER FOR JOBS ENTERPRISE AND INNOVATION

ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ και ATTORNEY GENERAL

ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ**

Συντμήσεις

Οδηγία του 2006

Οδηγία 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας

Σύμβαση της Ρώμης

Διεθνής σύμβαση περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης

Συνθήκη WPPT

Συνθήκη του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα του 1996

Νόμος CRRA του 2000

Νόμος του 2000 για το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα

1 ΤΟ ΑΙΤΟΥΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

1 Το High Court of Justice (Ανώτερο Δικαστήριο της Ιρλανδίας, Δικαστής Simons) υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής απόφασης σύμφωνα με το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ). [παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα]

3 ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

5 Η έκβαση της διαφοράς εξαρτάται από την ορθή ερμηνεία της οδηγίας 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12 Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού

και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (στο εξής: οδηγία του 2006). Το αιτούν δικαστήριο ζητεί να μάθει αν, και σε ποιον βαθμό, είναι επιτρεπτό να ερμηνευθεί η οδηγία του 2006 με σημείο αναφοράς την έννοια της «εθνικής μεταχείρισης» όπως χρησιμοποιείται στη Σύμβαση της Ρώμης και στη συνθήκη του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα του 1996 (στο εξής: συνθήκη WPPT).

6. Η διαφορά της κύριας δίκης αφορά τη συλλογή και κατανομή τελών που καταβάλλονται για την παραχώρηση άδειας εκμετάλλευσης σε σχέση με τη μετάδοση ηχογραφημένης μουσικής προς το κοινό ή τη ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ηχογραφημένης μουσικής. Σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, ο ιδιοκτήτης μπαρ, νυχτερινού κέντρου ή άλλου δημόσιου χώρου που επιθυμεί να μεταδώσει ηχογραφημένη μουσική οφείλει να καταβάλει σχετικό τέλος άδειας εκμετάλλευσης. Ομοίως, πρόσωπο που επιθυμεί να ενσωματώσει φωνογραφήματα σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή καλωδιακό πρόγραμμα οφείλει, επίσης, να καταβάλει σχετικό τέλος άδειας εκμετάλλευσης. Η υποχρέωση αυτή ρυθμίζεται λεπτομερώς στον ιρλανδικό νόμο Copyright and Related Rights Act 2000 (νόμος του 2000 για το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα). Σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου, ο χρήστης υποχρεούται να καταβάλει ενιαίο τέλος άδειας εκμετάλλευσης σε φορέα έκδοσης αδειών ο οποίος εκπροσωπεί τον παραγωγό του φωνογραφήματος, αλλά το ποσό που συλλέγεται κατανέμεται στη συνέχεια μεταξύ του παραγωγού και των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών.
7. Η ενάγουσα εκπροσωπεί ορισμένους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, η πρώτη εναγόμενη εκπροσωπεί ορισμένους παραγωγούς, ο δεύτερος εναγόμενος, η τρίτη εναγόμενη και ο τέταρτος εναγόμενος είναι ο Minister for Enterprise and Innovation (Υπουργός Επιχειρήσεων και Καινοτομίας, Ιρλανδία), το ιρλανδικό Δημόσιο και ο Attorney General of Ireland (Γενικός Εισαγγελέας της Ιρλανδίας), αντίστοιχα. Η ενάγουσα και η πρώτη εναγόμενη διαφωνούν ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή της μεταξύ τους συναφθείσας σύμβασης. Η επίλυση της εν λόγω διαφοράς απαιτεί την ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας, η οποία με τη σειρά της πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης. **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**
8. Η ιρλανδική εσωτερική νομοθεσία προβλέπει διαφορετικά κριτήρια για την παροχή προστασίας στους παραγωγούς και στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες αντίστοιχα. Ο παραγωγός, ως κάτοχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, δικαιούται μέρος της εύλογης αμοιβής όταν το φωνογράφημα διατίθεται για πρώτη φορά νομίμως στο κοινό στην Ιρλανδία ή σε χώρα του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (EOX). Ο παραγωγός έχει επίσης το πλεονέκτημα του λεγόμενου κανόνα των τριάντα ημερών. Αντιθέτως, ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης δεν δικαιούται μέρος της εύλογης αμοιβής εκτός αν είναι (i) Ιρλανδός υπήκοος ή έχει τη συνήθη διαμονή του ή την κατοικία του στην Ιρλανδία ή (ii) έχει τη συνήθη διαμονή του ή την κατοικία του σε χώρα του EOX. (Ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης τυγχάνει διαφορετικής

προστασίας ανάλογα με το αν η εκτέλεση πραγματοποιείται στην Ιρλανδία ή σε χώρα του ΕΟΧ).

9. Το κεντρικό ζήτημα της διαφοράς της κύριας δίκης είναι αν συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης ο αποκλεισμός ορισμένων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών από την είσπραξη μέρους της εύλογης αυτής αμοιβής σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο παραγωγός των σχετικών φωνογραφημάτων την λαμβάνει. Το γεγονός ότι η εθνική νομοθεσία επιφυλάσσει την ίδια μεταχείριση στους συνήθως διαμένοντες ή μονίμους κατοίκους του ΕΟΧ όπως και στους Ιρλανδούς υπηκόους σημαίνει ότι η νομοθεσία αυτή δεν αντιβαίνει στη γενική αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων κατά το δίκαιο της Ένωσης. Εντούτοις, η ενάγουσα προβάλλει το επιχείρημα ότι, κατ' ορθή ερμηνεία της οδηγίας του 2006, όταν τα ίδια τα φωνογραφήματα στα οποία έχουν εγγραφεί οι εκτελέσεις των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών πληρούν τις προϋποθέσεις προστασίας, πρέπει να αναγνωρίζεται σε αυτούς δικαίωμα είσπραξης μέρους της εύλογης αμοιβής, ανεξάρτητα από τον τόπο διαμονής ή κατοικίας τους. Σύμφωνα με το επιχείρημα αυτό, δεν επιτρέπεται η υιοθέτηση κριτηρίων που βασίζονται, κυρίως, στην κατοικία ή στη διαμονή του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη.
10. Περαιτέρω, τίθεται το ερώτημα κατά πόσον —εφόσον, βεβαίως, γίνει δεκτό ότι οι διατάξεις της συνθήκης WPPT διέπουν την ερμηνεία της οδηγίας του 2006— η προσέγγιση την οποία ακολουθεί η εθνική νομοθεσία δίδει απάντηση στις επιφυλάξεις που διατύπωσαν ορισμένοι διάδικοι στηριζόμενοι στο άρθρο 15, της συνθήκης WPPT.

4 ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Εθνική νομοθεσία

11. Το άρθρο 37, παράγραφος 1, του Copyright and Related Rights Act 2000 (αριθ. 28 του 2000) (νόμου του 2000 για το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα, στο εξής: νόμος CRRA του 2000) προβλέπει ότι ο κάτοχος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί ενός έργου έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να ενεργεί ή να εξουσιοδοτήσει άλλον να ενεργήσει το σύνολο ή μέρος ορισμένων πράξεων, μεταξύ των οποίων και η διάθεση του έργου στο κοινό. Στον ορισμό του «έργου» περιλαμβάνεται και το «φωνογράφημα». Κατά το άρθρο 2, ως «φωνογράφημα» νοείται κάθε εγγραφή ήχων ή αναπαραστάσής τους μέσω της οποίας μπορεί να πραγματοποιηθεί η αναπαραγωγή των ήχων, ανεξάρτητα από το μέσο όπου γίνεται η εγγραφή ή από τη μέθοδο με την οποία αναπαράγονται. Κατά το άρθρο 19, δεν υφίσταται δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί φωνογραφήματος μέχρι την πρώτη ηχητική εγγραφή.
12. Ακολούθως, το άρθρο 38 προβλέπει την παραχώρηση δικαιωμάτων χρήσης υπό ορισμένες προϋποθέσεις.

«38.—1) Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 37, όποιος προτίθεται να—

a) πραγματοποιήσει δημόσια μετάδοση φωνογραφήματος, ή [σελ. 4 του πρωτοτύπου]

b) να ενσωματώσει φωνογράφημα σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα,

έχει αυτοδικαίως τη δυνατότητα αυτή εφόσον—

i) συμφωνεί να καταβάλει αμοιβή για τη μετάδοση ή την ενσωμάτωση σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα σε φορέα έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης, και

ii) πληρούνται οι προϋποθέσεις του παρόντος άρθρου.

2) Ο ενδιαφερόμενος μπορεί να κάνει χρήση του δικαιώματος δημόσιας μετάδοσης φωνογραφημάτων ή ενσωμάτωσης φωνογραφημάτων σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα εφόσον—

a) γνωστοποιήσει σε κάθε σχετικό φορέα έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης την πρόθεσή του/της για δημόσια μετάδοση φωνογραφημάτων ή ενσωμάτωση φωνογραφημάτων σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα,

b) ενημερώσει κάθε σχετικό φορέα για την ημερομηνία από την οποία προτίθεται να μεταδώσει φωνογραφήματα δημόσια ή να ενσωματώσει φωνογραφήματα σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα,

c) προβαίνει σε εκ των υστέρων πληρωμές προς τον φορέα έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης κατά διαστήματα που απέχουν μεταξύ τους τουλάχιστον 3 μήνες,

d) συμμορφώνεται με οποιουδήποτε εύλογους όρους όσον αφορά τις πληρωμές βάσει του παρόντος άρθρου, οι οποίοι μπορεί ενίοτε να του γνωστοποιούνται από τον φορέα έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης, και

e) συμμορφώνεται με οποιοδήποτε εύλογο αίτημα παροχής πληροφοριών το οποίο του υποβάλλει ο φορέας έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης προκειμένου να υπολογίσει και διαχειριστεί τις πληρωμές στο πλαίσιο του παρόντος άρθρου».

3) Όσον αφορά την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, όποιος πληροί τις προϋποθέσεις της παραγράφου (2) εξομοιούται, καθ' όλο το κρίσιμο χρονικό διάστημα, προς τον κάτοχο άδειας εκμετάλλευσης η οποία έχει παραχωρηθεί από τον κάτοχο του εν λόγω δικαιώματος.

4) Εάν το πρόσωπο που προτίθεται να μεταδώσει φωνογραφήματα δημόσια ή να ενσωματώσει φωνογραφήματα σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή σε καλωδιακό πρόγραμμα και ο φορέας έκδοσης αδειών εκμετάλλευσης δεν καταλήξουν σε συμφωνία εντός εύλογου χρονικού διαστήματος ως προς την εύλογη αμοιβή δυνάμει της παραγράφου (2), η προτεινόμενη συμφωνία υποβάλλεται στον Controller για τον προσδιορισμό του ποσού και των όρων πληρωμής.

[...]».

13. Το άρθρο 184 ορίζει, μεταξύ άλλων, υπό ποιες περιστάσεις ένα φωνογράφημα μπορεί να τύχει προστασίας βάσει του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]**

«184.—1) Λογοτεχνικά, θεατρικά, μουσικά ή καλλιτεχνικά έργα, φωνογραφήματα, ταινίες, η στοιχειοθεσία δημοσιευμένης έκδοσης καθώς και οι πρωτότυπες βάσεις δεδομένων τυγχάνουν προστασίας βάσει των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας όταν διατίθενται νομίμως στο κοινό για πρώτη φορά—

- a) στην ημεδαπή, ή
- b) σε χώρα, έδαφος, κράτος ή περιοχή όπου επεκτείνεται η ισχύς της διατάξεως του παρόντος μέρους.

2) Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, ως νόμιμη διάθεση ενός έργου στο κοινό χώρας, εδάφους, κράτους ή περιοχής θεωρείται η νόμιμη διάθεση του έργου στο κοινό για πρώτη φορά, ακόμη και αν το έργο καθίσταται συγχρόνως νόμιμα διαθέσιμο και στο κοινό άλλου τόπου· στο πλαίσιο αυτό, η νόμιμη διάθεση ενός έργου στο κοινό άλλου τόπου θεωρείται ως ταυτόχρονη εφόσον έχει γίνει εντός των προηγούμενων 30 ημερών».

14. Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι, όσον αφορά τους παραγωγούς, ένα από τα βασικά κριτήρια είναι ο τόπος της πρώτης δημοσίευσης [δηλαδή της κυκλοφορίας] του φωνογραφήματος.

15. Ο παραγωγός μπορεί επίσης να τύχει προστασίας βάσει των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας εφόσον έχει τη συνήθη διαμονή ή την κατοικία του σε χώρα που είναι συμβαλλόμενο μέρος σε σύμβαση. Τούτο συνάγεται από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 183, του νόμου CRRA του 2000, και του Copyright (Foreign Countries) Order 1996 (διατάγματος του 1996 περί πνευματικής ιδιοκτησίας (στην αλλοδαπή) (S.I. αριθ. 36/1996). Το εν λόγω διάταγμα προβλέπει προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας βάσει της αρχής της αμοιβαιότητας. Πρβλ. άρθρο 9.

«9. Δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας το οποίο υφίσταται επί φωνογραφήματος αποκλειστικώς βάσει του παρόντος διατάγματος δεν περιλαμβάνει το δικαίωμα εύλογης αμοιβής δυνάμει του άρθρου 17,

παράγραφος 4, στοιχείο b, του [νόμου του 1963], εκτός αν το εν λόγω δικαίωμα ή οποιαδήποτε απαίτηση για εύλογη αμοιβή υφίσταται και στην χώρα στην οποία κυκλοφόρησε το φωνογράφημα για πρώτη φορά».

16. Το διάταγμα αυτό διατηρήθηκε σε ισχύ δυνάμει των μεταβατικών διατάξεων του νόμου CRRA του 2000. Πρβλ. μέρος πρώτο, άρθρο 3, παράγραφος 5, του πρώτου παραρτήματος, του νόμου CRRA του 2000.

«5) Ανεξαρτήτως της καταργήσεως του νόμου του 1963, οι κανονιστικές πράξεις, οι κανόνες ή τα διατάγματα που εκδόθηκαν δυνάμει του νόμου του 1963 και ίσχυαν αμέσως πριν από την έναρξη ισχύος του μέρους II του παρόντος νόμου, εξακολουθούν να ισχύουν και θεωρούνται, μετά την έναρξη ισχύος του μέρους II, ως εκδοθέντα δυνάμει των αντίστοιχων διατάξεων του παρόντος νόμου».

17. Τα κριτήρια για την παροχή προστασίας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ορίζονται στο μέρος III, κεφάλαιο 9, του νόμου CRRA του 2000 ως ακολούθως:

«Κεφάλαιο 9

Κριτήρια για την παροχή προστασίας: Εκτελέσεις

287.—Στο παρόν μέρος και στο μέρος IV—

ως «προστατευόμενη χώρα» νοείται— [σελ. 6 του πρωτοτύπου]

- a) η Ιρλανδία,
- b) άλλο κράτος μέλος του ΕΟΧ, ή
- c) εφόσον προβλέπεται από κυβερνητικό διάταγμα δυνάμει του άρθρου 289, οποιαδήποτε χώρα ορίζεται ως προστατευόμενη βάσει του εν λόγω άρθρου.

ως «προστατευόμενο άτομο» νοείται ο πολίτης ή ο υπήκοος ή το άτομο που έχει την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή του σε προστατευόμενη χώρα· και

ως «προστατευόμενο πρόσωπο» νοείται ο Ιρλανδός πολίτης, ή το άτομο που έχει την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή του στην ημεδαπή.

288. — Για τους σκοπούς των διατάξεων του παρόντος μέρους και του μέρους IV, ως προστατευόμενη εκτέλεση θεωρείται η εκτέλεση η οποία είτε πραγματοποιείται από προστατευόμενο άτομο ή προστατευόμενο πρόσωπο είτε λαμβάνει χώρα σε προστατευόμενη χώρα, έδαφος, κράτος ή περιοχή, σύμφωνα με το παρόν κεφάλαιο.

18. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, προκειμένου μια εκτέλεση να πληροί τα κριτήρια για να υπάρχει το δικαίωμα αμοιβής που προβλέπεται από το άρθρο 208, πρέπει

είτε (i) να υπάρχει δεσμός μεταξύ του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και μιας προστατευόμενης χώρας, είτε ii) αυτή καθεαυτή η εκτέλεση να έχει πραγματοποιηθεί σε προστατευόμενη χώρα. Η έννοια της προστατευόμενης χώρας περιλαμβάνει την Ιρλανδία και κάθε κράτος μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ). Συνεπώς, εάν, παραδείγματος χάριν, η εκτέλεση πραγματοποιείται σε στούντιο ηχογράφησης στη Γαλλία, δηλαδή αν ο τόπος εκτέλεσης είναι χώρα του ΕΟΧ, τότε οι εμπλεκόμενοι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες θα έχουν δικαίωμα αμοιβής σε σχέση με τη μεταγενέστερη χρήση αυτού του φωνογραφήματος, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια, την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή τους. Αν, όμως, η εκτέλεση πραγματοποιείται σε χώρα εκτός ΕΟΧ, παραδείγματος χάριν στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες θα έχουν δικαίωμα αμοιβής μόνο εάν πληρούν τα κριτήρια της ιθαγένειας, της κατοικίας ή της συνήθους διαμονής.

19. Πάντως, τα κριτήρια για την παροχή προστασίας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες δεν κάνουν καμία αναφορά στον τόπο της πρώτης κυκλοφορίας του φωνογραφήματος. Λόγω της παραλείψεως αυτής ανέκυψε η διαφορά στην υπό κρίση υπόθεση.
20. Το άρθρο 289 προβλέπει την έκδοση διαταγμάτων για τον ορισμό επιπρόσθετων χωρών, δηλαδή άλλων χωρών πέραν της Ιρλανδίας και των χωρών του ΕΟΧ, ως προστατευόμενων.

«289.—1) Η κυβέρνηση μπορεί με διάταγμα να ορίσει ως προστατευόμενη χώρα δυνάμει του παρόντος μέρους και του μέρους IV, οποιαδήποτε χώρα, έδαφος, κράτος ή περιοχή για την οποία η κυβέρνηση έχει βεβαιωθεί ότι παρέχει ή θα παράσχει, βάσει της νομοθεσίας της, επαρκή προστασία όσον αφορά τις ιρλανδικές εκτελέσεις.

2) Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, ως «ιρλανδική εκτέλεση» νοείται εκτέλεση η οποία— **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]**

- a) πραγματοποιείται από Ιρλανδό πολίτη ή από άτομο που έχει τη συνήθη διαμονή του ή την κατοικία του στην ημεδαπή, ή
- b) πραγματοποιείται στην ημεδαπή.

3) Αν η νομοθεσία της χώρας, του εδάφους, του κράτους ή της περιοχής παρέχει επαρκή προστασία μόνο για συγκεκριμένα είδη εκτελέσεων, το διάταγμα [που εκδίδεται βάσει της παραγράφου (1)] μπορεί να περιορίζει αντιστοίχως τον βαθμό προστασίας που παρέχεται βάσει του παρόντος μέρους και του μέρους IV σε σχέση με εκτελέσεις που συνδέονται με τη χώρα, το έδαφος, το κράτος ή την περιοχή αντιστοίχως».

21. Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν έχει εκδοθεί κανένα διάταγμα κατ' εφαρμογή του άρθρου 289.

*Το δίκαιο της Ένωσης**Οδηγία 2006/115/EK*

22. Τα άρθρα 8, παράγραφοι 1, και 2, της οδηγίας 2006/115/EK ορίζουν τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν για τους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την ασύρματη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και την παρουσίαση στο κοινό των εκτελέσεών τους, εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εκτέλεση αποτελεί ήδη μέρος ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής ή γίνεται από υλική ενσωμάτωση.

2. Τα κράτη μέλη προβλέπουν ένα δικαίωμα προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι ο χρήστης καταβάλλει εύλογη και ενιαία αμοιβή σε περίπτωση που ένα φωνογράφημα το οποίο εκδίδεται για εμπορικούς σκοπούς ή μια αναπαραγωγή του φωνογραφήματος αυτού χρησιμοποιείται για ασύρματη ραδιοφωνική μετάδοση ή για οποιοδήποτε παρουσίαση στο κοινό και προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι η αμοιβή αυτή κατανέμεται μεταξύ των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών των φωνογραφημάτων. Τα κράτη μέλη, ελλείψει συμφωνίας μεταξύ καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και παραγωγών φωνογραφημάτων, μπορούν να θεσπίζουν τους όρους για την κατανομή αυτής της αμοιβής μεταξύ τους».

*Διεθνείς συμβάσεις και συνθήκες**(i) Σύμβαση της Ρώμης του 1961*

- 23 Η Σύμβαση της Ρώμης φέρει τον μακροσκελή τίτλο «Διεθνής σύμβαση περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης». Η Σύμβαση «έγινε» στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961. Η Ένωση δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος της Σύμβασης αυτής.
- 24 Συναφώς, η Σύμβαση της Ρώμης εισάγει την έννοια της «εθνικής μεταχείρισης». Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', εθνική μεταχείριση σημαίνει τη μεταχείριση που παρέχει η εσωτερική νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου ζητείται η προστασία στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες που είναι υπήκοοί του για τις εκτελέσεις που γίνονται, εγγράφονται για πρώτη φορά ή μεταδίδονται ραδιοτηλεοπτικά στο έδαφός του. Κατ' αποτέλεσμα, τούτο σημαίνει ότι όσοι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες πληρούν τα απαραίτητα κριτήρια πρέπει να μπορούν να απολαύουν πλήρως των δικαιωμάτων που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία. [σελ. 8 του πρωτοτύπου]

25. Το άρθρο 4 προβλέπει τα εξής:

«Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος
- β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5
- γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6.»

26. Το άρθρο 4, στοιχείο β', έχει ιδιαίτερη σημασία εν προκειμένω, καθόσον συνδέει τα δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών με τα δικαιώματα των παραγωγών.

27. Το άρθρο 5 προβλέπει τα εξής:

«1. Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- α) η παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας)
- β) η πρώτη εγγραφή του ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της εγγραφής)
- γ) το φωνογράφημα δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης).

2. Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος.

3. Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίηση του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε· στην τελευταία αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της».

28. Κατά το άρθρο 3, στοιχείο δ', ως «δημοσίευση» νοείται η θέση στη διάθεση του κοινού αντιτύπων ενός φωνογραφήματος σε επαρκή ποσότητα.

(ii) Συνθήκη του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα του 1996 (συνθήκη WPPT)

29. Η συνθήκη WPPT συνήφθη στη Γενεύη στις 20 Δεκεμβρίου 1996. Η Ευρωπαϊκή Ένωση κατέθεσε την πράξη επικύρωσης της συνθήκης WPPT στις 14 Δεκεμβρίου 2009 και η συνθήκη [σελ. 9 του πρωτοτύπου] τέθηκε σε ισχύ έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 14 Μαρτίου 2010. (Η Ιρλανδία επικύρωσε τη συνθήκη WPPT την ίδια ημέρα). Πρβλ. σχετικά την απόφαση του Συμβουλίου 2000/278/ΕΚ, της 16ης Μαρτίου 2000, σχετικά με την έγκριση, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της συνθήκης του ΠΟΔΙ για την πνευματική ιδιοκτησία και της συνθήκης του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα.
30. Η σχέση μεταξύ της συνθήκης WPPT και της Σύμβασης της Ρώμης εξηγείται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της συνθήκης ως εξής:
- «1. Από την παρούσα συνθήκη δεν προκύπτει καμία παρέκκλιση από τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα συμβαλλόμενα μέρη μεταξύ τους βάσει της Διεθνούς Σύμβασης για την Προστασία των Ερμηνευτών ή Εκτελεστών Καλλιτεχνών, των Παραγωγών Φωνογραφημάτων και των Οργανισμών Ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961 (στο εξής: “Σύμβαση της Ρώμης”)».
31. Η απαίτηση για παροχή εθνικής μεταχείρισης προβλέπεται στο άρθρο 4, της συνθήκης WPPT ως εξής:
- «Εθνική μεταχείριση
1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος παρέχει στους υπηκόους των άλλων συμβαλλομένων μερών, όπως ορίζονται στο άρθρο 3 παράγραφος 2, τη μεταχείριση που παρέχει στους δικούς του υπηκόους όσον αφορά τα ειδικά αποκλειστικά δικαιώματα που παρέχονται από την παρούσα συνθήκη, και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται στο άρθρο 15 της παρούσας συνθήκης.
 2. Η υποχρέωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 δεν ισχύει, εφόσον ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος κάνει χρήση των επιφυλάξεων που επιτρέπει το άρθρο 15 παράγραφος 3 της παρούσας συνθήκης».
32. Συναφώς, το άρθρο 15, παράγραφος 1, προβλέπει ότι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και οι παραγωγοί φωνογραφημάτων έχουν δικαίωμα ενιαίας και εύλογης αμοιβής για την άμεση ή έμμεση χρήση των φωνογραφημάτων τους.
33. Η έννοια των «υπηκόων των άλλων συμβαλλομένων μερών» ορίζεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, ως εξής:

- «2. Ως υπήκοοι των άλλων συμβαλλομένων μερών νοούνται εκείνοι οι καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές ή οι παραγωγοί φωνογραφημάτων οι οποίοι θα πληρούσαν τα κριτήρια για την παροχή της προστασίας που προβλέπει η σύμβαση της Ρώμης, εάν όλα τα συμβαλλόμενα μέρη της παρούσας συνθήκης ήταν συμβαλλόμενα μέρη στη σύμβαση αυτή. Για την εφαρμογή αυτών των κριτηρίων παροχής προστασίας, τα συμβαλλόμενα μέρη εφαρμόζουν τους ορισμούς του άρθρου 2 της παρούσας συνθήκης».

5. ΤΟ ΣΚΕΠΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

34. Κατά πάγια νομολογία του ΔΕΕ, κατά την ερμηνεία της οδηγίας του 2006, επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις της συνθήκης WPPT. Πρβλ., ιδίως, αποφάσεις της 6ης Φεβρουαρίου 2003, *Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA)*, C-245/00, EU:C:2003:68, [σελ. 10 του πρωτοτύπου], της 15ης Μαρτίου 2012, *Societa Consortile Fonografici (SCF)*, C-135/10, EU:C:2012:140 και της 7ης Δεκεμβρίου 2006, *Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE)*, C-306/05, EU:C:2006:764.
35. Σε όλες όμως τις προαναφερθείσες υποθέσεις το Δικαστήριο εξέτασε περιπτώσεις όπου διατάξεις της οδηγίας του 2006 αντιστοιχούσαν πλήρως σε διατάξεις της συνθήκης WPPT, σε σχέση, παραδείγματος χάριν, με την «παρουσίαση στο κοινό» ή την «εύλογη αμοιβή». Αυτό που είναι καινοφανές στην υπόθεση της κύριας δίκης είναι ότι οι διατάξεις της συνθήκης WPPT τις οποίες επικαλείται η ενάγουσα δεν έχουν ευθεία αντιστοιχία με διατάξεις της οδηγίας του 2006. Τίθεται, συνεπώς, το ερώτημα του κατά πόσον η υποχρέωση ερμηνείας καλύπτει και έννοιες των διεθνών συμφωνιών για τις οποίες δεν υπάρχει ρητή αντίστοιχη έννοια στην οδηγία του 2006.
36. Από την πλευρά της ενάγουσας προβάλλεται η άποψη ότι απαιτείται να λαμβάνονται υπόψη, αφενός, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι έννοιες και, αφετέρου, ο σκοπός των διεθνών συμφωνιών. Υποστηρίζεται δε ότι οι διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας του 2006 μπορούν να συσχετιστούν άμεσα όχι μόνο με το άρθρο 15 της συνθήκης WPPT (το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 8, παράγραφος 2) αλλά, επίσης, με το άρθρο 4, της συνθήκης WPPT (εθνική μεταχείριση), το οποίο παραπέμπει ρητώς στο άρθρο 15. Βάσει του επιχειρήματος αυτού, η ισοδύναμη έννοια που είναι κοινή στην οδηγία του 2006 και στη συνθήκη WPPT είναι το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών να εισπράττουν μέρος της εύλογης αμοιβής που καταβάλλεται σε περίπτωση παρουσίασης έργου στο κοινό. Κατά το άρθρο 4, της συνθήκης WPPT—και με εξαίρεση, βεβαίως, τις περιπτώσεις όπου μπορεί να διευτωθεί επιφύλαξη δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2— δικαιούχοι του δικαιώματος αυτού είναι οι υπήκοοι των άλλων συμβαλλομένων μερών, όπως ορίζονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2 της συνθήκης WPPT. Το άρθρο 3, παράγραφος 2, με τη σειρά του, ορίζει ότι δικαιούχοι είναι οι υπήκοοι που πληρούν τα κριτήρια για την παροχή προστασίας βάσει της Σύμβασης της Ρώμης. Από τον συνδυασμό των

άρθρων 4, και 5, της Σύμβασης της Ρώμης συνάγεται ότι, εφόσον πρόκειται για φωνογράφημα που προστατεύεται, η εύλογη αμοιβή κατανέμεται μεταξύ παραγωγών και ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών. Το άρθρο 5 της Σύμβασης της Ρώμης, μέσω του κανόνα των τριάντα ημερών, επεκτείνει σε όλους τους παραγωγούς αυτό το δικαίωμα. Το αποτέλεσμα, τουλάχιστον κατά την ενάγουσα, είναι ότι αποκτά δικαίωμα σε μέρος της εύλογης αμοιβής ένα ευρύ φάσμα παραγωγών και ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που υπερβαίνει κατά πολύ τον αριθμό των προσώπων που προέρχονται από τα συγκεκριμένα συμβαλλόμενα κράτη.

37. Γίνεται επίσης επίκληση του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συνθήκης WPPT, κατά το οποίο τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν τη δέσμευση να υιοθετήσουν, σύμφωνα με τα νομοθετικά τους συστήματα, τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εξασφάλιση της εφαρμογής της συνθήκης. Ο νομικός εκπρόσωπος της ενάγουσας επισημαίνει ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση, ως συμβαλλόμενο μέρος, υπόκειται στην υποχρέωση αυτή και υποστηρίζει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας του 2006 είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους η Ένωση εκπληρώνει τη συγκεκριμένη υποχρέωση.
38. Ως αντεπιχείρημα από πλευράς των εναγομένων προβάλλεται ότι η μεταφορά, στο πλαίσιο της οδηγίας του 2006, αυτούσιων λεπτομερών ρυθμίσεων της Σύμβασης της Ρώμης και της συνθήκης WPPT δεν επιτρέπεται από καμία αρχή του δικαίου. Ο νομικός εκπρόσωπος των εναγομένων αναφέρει συγκεκριμένα το άρθρο 8, παράγραφος 2 ως παράδειγμα διατάξεως που δεν παρέχει επεξηγήσεις σχετικά με το ποιοι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες πρέπει να εισπράττουν εύλογη αμοιβή. Αν ο νομοθέτης της Ένωσης επιθυμούσε να ορίσει με δεσμευτικό τρόπο ποιοι παραγωγοί και ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα να μοιράζονται την εύλογη αμοιβή—αντί να επιφυλάξει την εξουσία αυτή στα κράτη μέλη—θα το είχε προβλέψει στην οδηγία του 2006. Αντιθέτως, δεν υπάρχει ισοδύναμη έννοια στην οδηγία του 2006. Εξάλλου, στις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας του 2006 σημειώνεται απλώς και μόνον ότι [σελ. 11 του πρωτοτύπου] δεν επιδιώκεται να δημιουργηθεί σύγκρουση με τις διεθνείς συμβάσεις στις οποίες βασίζεται η νομοθεσία των κρατών μελών για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα.
39. Περαιτέρω, υποστηρίζεται ότι η διασταλτική ερμηνεία της οδηγίας του 2006 την οποία προτείνει η ενάγουσα θα αναιρούσε τη δυνατότητα εξαίρεσης που προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της συνθήκης WPPT στα συμβαλλόμενα μέρη. Κατά συνέπεια, προβάλλεται το επιχείρημα ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η οδηγία του 2006 ρυθμίζει το ζήτημα ποιοι παραγωγοί και ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες τυγχάνουν προστασίας—όπερ δεν δέχονται οι εναγόμενοι—εντούτοις, δεν προκύπτει από πουθενά ότι η οδηγία του 2006 υπερισχύει της συνθήκης WPPT και, συνεπώς, της δυνατότητας απαντήσεως σε επιφύλαξη που διατυπώνεται από άλλο συμβαλλόμενο μέρος σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2. Οι αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας του 2006 καθιστούν σαφές ότι δεν επιδιώκεται η σύγκρουση με διεθνείς συμβάσεις.

40. Αναφορά γίνεται επίσης στις μεταβατικές διατάξεις της οδηγίας του 2006. Υποστηρίζεται ότι, βάσει των διατάξεων αυτών, γίνεται δεκτό ότι η εθνική νομοθεσία των κρατών μελών ισχύει όσον αφορά τα δικαιώματα που προστατεύονται από τις 1 Ιουλίου 1994. Κατά την άποψη των εναγομένων, αυτό αναιρεί πλήρως οποιονδήποτε ισχυρισμό i) ότι το ζήτημα των δικαιωμάτων ρυθμίζεται από την οδηγία του 2006· ii) ότι επιχειρείται εναρμόνιση των δικαιωμάτων· ή iii) ότι η εθνική νομοθεσία δεν συνάδει προς την οδηγία του 2006 ή, ακόμη περισσότερο, προς τη συνθήκη WPPT.
41. Στο πλαίσιο των προφορικών παρατηρήσεών του, το ιρλανδικό Δημόσιο επέστησε την προσοχή στο κείμενο της έκτης αιτιολογικής σκέψης και, ιδίως, στη χρήση της φράσης «εναρμονισμένη έννομη προστασία εντός της Κοινότητας». Εξ αυτού συνάγεται, κατά την άποψή του, ότι η οδηγία του 2006 αφορά τους οικονομικούς φορείς εντός της Κοινότητας και δεν αποσκοπεί στη ρύθμιση της κατάστασης των οικονομικών φορέων εκτός της Κοινότητας.
42. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η ερμηνεία του άρθρου 8, της οδηγίας του 2006 δεν εμπίπτει στο πεδίο της σαφούς πράξης (*acte clair*). Πιο συγκεκριμένα, είναι αβέβαιο κατά πόσον είναι νόμιμη η παραπομπή στις διατάξεις της συνθήκης WPPT και της Σύμβασης της Ρώμης για την ερμηνεία του άρθρου 8. Ο γενικός εισαγγελέας Antonio Tizzano στην υπόθεση *SENA* κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες της Σύμβασης της Ρώμης σχετικά με την παροχή εθνικής μεταχείρισης αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του δικαίου της Ένωσης. Μολονότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν επιβεβαίωσε ρητώς με την απόφασή του στην υπόθεση *SENA* το συμπέρασμα του γενικού εισαγγελέα, αυτό καθαυτό το γεγονός ότι ο διακεκριμένος γενικός εισαγγελέας φαινόταν διατεθειμένος να δεχθεί ότι η απαίτηση για παροχή εθνικής μεταχείρισης δυνάμει της Σύμβασης της Ρώμης είχε σημασία για την ερμηνεία της έννοιας της «εύλογης αμοιβής», παρά την έλλειψη σχετικής ρητής διάταξης στην ίδια την οδηγία του 1992, ασκεί—αν μη τι άλλο—επιρροή ως προς το ζήτημα αν η ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας του 2006 μπορεί να θεωρηθεί *acte clair*.
43. Εάν το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κρίνει ότι η έννοια της «εθνικής μεταχείρισης» έχει εφαρμογή στο πλαίσιο της οδηγίας του 2006, τότε το αιτούν δικαστήριο θα πρέπει να εξετάσει αν οι διατάξεις [του νόμου CRRA του 2000] συνιστούν νόμιμη απάντηση στην επιφύλαξη που διατύπωσαν ορισμένα από τα συμβαλλόμενα μέρη της συνθήκης WPPT. Όπως προκύπτει από τις σχετικές διατάξεις της συνθήκης WPPT που παρατίθενται συνοπτικά στις ανωτέρω παραγράφους 29 επ., η υποχρέωση για παροχή του δικαιώματος εύλογης αμοιβής στους υπηκόους άλλων συμβαλλομένων μερών, η οποία επιβάλλεται με το άρθρο 4, δεν ισχύει σε περίπτωση διατύπωσης των επιφυλάξεων που επιτρέπει το άρθρο 15, παράγραφος 3. Τα συμβαλλόμενα μέρη διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά το είδος των επιφυλάξεων που μπορούν να διατυπώσουν. Το δικαίωμα μιας ενιαίας [σελ. 12 του πρωτοτύπου] εύλογης αμοιβής δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, ενδέχεται (i) να προβλέπεται μόνο για ορισμένες χρήσεις, (ii) να περιορίζεται με άλλο τρόπο, ή (iii) να μην υφίσταται καθόλου.

44. Οι ΗΠΑ είναι συμβαλλόμενο μέρος της συνθήκης WPPT, αλλά έχουν διατυπώσει την ακόλουθη επιφύλαξη δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3:

«Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, της συνθήκης του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εφαρμόσουν τις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 1, της συνθήκης του ΠΟΔΙ για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα μόνο για ορισμένες πράξεις ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και παρουσίασης στο κοινό με ψηφιακά μέσα για τις οποίες χρεώνεται άμεσο ή έμμεσο τέλος, καθώς και για άλλες αναμεταδόσεις και ψηφιακές διανομές φωνογραφημάτων, όπως προβλέπεται από τη νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών».

45. Άνευ της συγκεκριμένης επιφύλαξης, η Ιρλανδία *θα όφειλε* δυνάμει της συνθήκης WPPT να παρέχει εθνική μεταχείριση στους υπηκόους των ΗΠΑ. Ένας παραγωγός από τις ΗΠΑ θα δικαιούταν προστασίας δυνάμει του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας εφόσον το δικαίωμα αυτό θεμελιωνόταν με βάση είτε το κριτήριο i) της συνήθους διαμονής ή κατοικίας του στις ΗΠΑ (όπως συνάγεται από τον συνδυασμό του άρθρου 183 του νόμου CRRA του 2000 και του Copyright (Foreign Countries) Order 1996, είτε το κριτήριο ii) της διάθεσης του φωνογραφήματος στο κοινό για πρώτη φορά στις ΗΠΑ (άρθρο 184 του νόμου CRRA του 2000). Για να δικαιούται ένας ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης από τις ΗΠΑ της προστασίας δυνάμει του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, *θα ήταν απαραίτητο* να εκδώσει ο Υπουργός διάταγμα βάσει του άρθρου 289 για να ορίσει τις ΗΠΑ ως προστατευόμενη χώρα. (Ένας ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης από τις ΗΠΑ δεν πληροί τα κριτήρια προστασίας των άρθρων 287 και 288 για τον προφανή λόγο ότι οι ΗΠΑ δεν είναι χώρα του ΕΟΧ).
46. Βεβαίως, το γεγονός ότι οι ΗΠΑ έχουν διατυπώσει επιφύλαξη βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 3, έχει ως συνέπεια ότι η Ιρλανδία απαλλάσσεται από την υποχρέωση επέκτασης της εθνικής μεταχείρισης σε υπηκόους των ΗΠΑ. Ωστόσο, το αποτέλεσμα το οποίο έχει όπως εφαρμόζεται σήμερα ο νόμος CRRA του 2000 είναι ότι οι παραγωγοί από τις ΗΠΑ πληρούν, σε πολλές περιπτώσεις, τις προϋποθέσεις για την προστασία δυνάμει του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ οι ερμηνευτές ή οι εκτελεστές καλλιτέχνες από τις ΗΠΑ συνήθως δεν τις πληρούν. Η διαφορετική αυτή μεταχείριση οφείλεται στο γεγονός ότι ενώ ένας παραγωγός από τις ΗΠΑ μπορεί να επικαλεστεί τα κριτήρια της «πρώτης δημοσίευσης» βάσει του άρθρου 184 για να τύχει της προστασίας, δεν συμβαίνει το ίδιο με τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες από τις ΗΠΑ. Ως αποτέλεσμα των ανωτέρω, στην περίπτωση ορισμένων φωνογραφημάτων στα οποία εμπλέκονται παραγωγοί από τις ΗΠΑ και ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες από τις ΗΠΑ, το σύνολο των τελών άδειας εκμετάλλευσης που καταβάλλονται σύμφωνα με το άρθρο 38, δηλαδή η εύλογη αμοιβή, περιέρχεται αποκλειστικά και μόνο στους παραγωγούς.
47. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί κατά πόσον αυτή η ασύμμετρη μεταχείριση παραγωγών και ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών

συνιστά θεμιτή απάντηση σε επιφύλαξη διατυπωθείσα δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3. [σελ. 13 του πρωτοτύπου]

6. ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

1. Η υποχρέωση των εθνικών δικαστηρίων να ερμηνεύουν την οδηγία 2006/115, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας («Οδηγία»), υπό το πρίσμα του σκοπού και της οικονομίας της Σύμβασης της Ρώμης και/ή της συνθήκης WPPT αφορά αποκλειστικώς έννοιες που μνημονεύονται ρητώς στην οδηγία ή, μήπως, καλύπτει και έννοιες οι οποίες υπάρχουν μόνο στις δύο αυτές διεθνείς συμφωνίες; Ειδικότερα, σε ποιο βαθμό πρέπει το άρθρο 8 της Οδηγίας να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της απαίτησης για παροχή «εθνικής μεταχείρισης», κατά την έννοια του άρθρου 4, της συνθήκης WPPT;

2. Διαθέτουν τα κράτη μέλη διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τη θέσπιση κριτηρίων βάσει των οποίων καθορίζεται ποιοι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα σε μέρος της εύλογης αμοιβής που κατανέμεται σύμφωνα με το άρθρο 8 της Οδηγίας; Ειδικότερα, μπορεί κράτος μέλος να περιορίσει το δικαίωμα είσπραξης μέρους της εύλογης αμοιβής και να προβλέψει ότι αυτό υφίσταται μόνο στις περιπτώσεις που i) η εκτέλεση πραγματοποιείται σε χώρα του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) ή ii) οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν τη συνήθη διαμονή ή την κατοικία τους σε χώρα του ΕΟΧ;

3. Ποια είναι η έκταση της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει κράτος μέλος όταν απαντά σε επιφύλαξη την οποία έχει διατυπώσει άλλο συμβαλλόμενο μέρος δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, της συνθήκης WPPT; Ειδικότερα, πρέπει η απάντηση του κράτους μέλους να αντικατοπτρίζει επακριβώς τους όρους της επιφύλαξης που έχει διατυπώσει το άλλο συμβαλλόμενο μέρος; Πρέπει το συμβαλλόμενο μέρος να μην εφαρμόζει τον κανόνα των 30 ημερών του άρθρου 5 της Σύμβασης της Ρώμης, όταν η εφαρμογή του έχει ως αποτέλεσμα να λαμβάνει μεν αμοιβή, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, ο παραγωγός φωνογραφήματος ο οποίος είναι εγκατεστημένος στο επιφυλασσόμενο μέρος, αλλά όχι και οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες του ίδιου φωνογραφήματος; Ή, μήπως, το συμβαλλόμενο μέρος που απαντά μπορεί να παρέχει στους υπηκόους του επιφυλασσόμενου μέρους δικαιώματα ευρύτερα από εκείνα που αναγνωρίζει το επιφυλασσόμενο μέρος, τουτέστιν έχει τη δυνατότητα να παρέχει δικαιώματα τα οποία δεν ανταποδίδονται από το επιφυλασσόμενο μέρος βάσει της αρχής της αμοιβαιότητας;

4. Επιτρέπεται υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις να περιορίζεται το δικαίωμα εύλογης αμοιβής μόνο στους παραγωγούς φωνογραφήματων, δηλαδή να μην παρέχεται το δικαίωμα αυτό στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες των οποίων οι εκτελέσεις έχουν εγγραφεί στα εν λόγω φωνογραφήματα;

Χρονολογήθηκε στις 20 Μαρτίου 2019.

[παραλειπόμενα]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ